

KLOR DANE

Et Blad af De sorte Ravens Roman

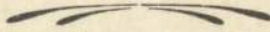
af Gudrun Knudsen

Folkekomedie i 5 Akter

De spændende Begivenheder, der her op-
rulles for Tilskuerne, vil fængsle og holde
Interessen fast fra første til sidste Scene.
Vor Sympathi ombølger Sonja Lindner,
Opfinderens modige Datter og hendes Ven-
inde, den kvindelige Detektiv, i deres
Kamp mod den mægtige Forbryderorga-
nisation „De sorte Ravne“.

PERSONERNE:

Mac Allan alias Ferdinand Garcia, Fører for de „sorte Ravne“ . . .	Hr. Henry Knudsen
Luigi Servero, en Italiener . . .	Hr. Aage Brandt
Manolita Sarranez, kaldet „Klør Dame“	Fru Elvira Christensen
Omar el Djed, en Orientaler . . .	Hr. Peter Darnell
Lucius Lindner	Hr. Vilhelm Thomsen
Sonja, hans Datter	Fru Gudrun Knudsen
Bessie Fairbanks	Frk. Vera Esbøll
Chefen for Opdagelsespolitiet . . .	Hr. Herman Florentz
Inspektør Waller	Hr. Carl Hintz
„Røde Patrick“	Hr. Alfred Køge
„Harmonika-William“ ogsaa kaldet „Myggen“	Hr. Carl H. Christensen
Dich Dowlan	Hr. Känitz Simonsen
James Highes	Hr. Klentz
Martimer	Kaj Lauritzen

Monopolretten tilhører „B I O R A M A“
KØBENHAVN KRISTIANIA

Indledning.

Iden vi ruller Tæppet op for de Begivenheder, der udgør Indholdet af „Klør Dame“, maa vi bemærke, at vi i sin Tid fremførte en Film med Tittelen „De sorte Ravne“, der i brogede Scener gav en meget interessant og spændende Serie af Begivenheder, der fandt Sted indenfor en Organisation af dette Navn.

Fængslende og sensationelle Begivenheder afløste her hverandre, men den dristige Anfører for Banden, Mac Allan, blev omsider fanget og overgivet i Retfærdighedens Hænder.

Forspil.

Mac Allan undsluppet fra Fængslet. „De sorte Ravnes“ hemmelighedsfulde Dokumenter.

Forbryderanføreren Mac Allan er undsluppet Retfærdighedens Haand. Han og en af hans Folk, en Italiener ved Navn Servero, begiver sig om Natten til een udenfor Forstaden liggende faldefærdig gammel Skorsten, der hører til et nedlagt Teglværk. Under denne Skorsten ligger under et kompliceret Net af Gange en Staalboks, der gemmer et Skrin, hvori vigtige Værdipapirer og Smykker ligger, som Mac Allan i sin Tid nedgravede, for at de paa et kritisk Punkt af hans Liv kunde være ham til Hjælp. Nu hæver Samfundets farlige Fjende sin Skat. Kun ved at sprænge Jordlaget bort kan man faa fat paa de mystiske Papirer.

Den gamle Skorsten sprænges i Luften.

Med et vældigt Brag slynges Stenene til Vejrs. Indenfor Boksen ligger uskadt det værdifulde Skrin, Mac Allan er atter fri og — rig!

Hovedhandlingen.

Særlingen i den afsides Provins.

I den afsides Provins boede Særlingen, Lucius Lindner. Han var rig og gav sig en Del af med kemiske Præparater og Eksperimenter. En underlig menneskesky Mand var han, og han erklærede ofte til Sonja, hans livsglade og unge Datter, „at Mennesker ikke var værd at tale med, thi de rummede kun eet: Falskhed og Løgn!“ — Sonja kunde aldrig faa at vide, hvad der laa til Grund for hendes Faders bitre Sindelag. Moderen var død, da hun var ganske lille, og hendes Fader omtalte aldrig sin

Hustru. Han gik mere og mere op i sine kemiske Forsøg, hvori han indviiede sin Datter, der med levende Interesse gik op i sin Faders Studier.

Lindner indsaar meget vel, at hans Datter maatte have en jævnaldrende, der kunde dele og forstaa hendes unge Anskuelse, og det traf sig saa heldigt, at en ung Amerikanerinde, Miss Fairbanks, opholdt sig i Egnen. — Hun traf Lindner og hans Datter ved en bestemt Lejlighed. Hendes raske, usnobbende og muntre Væsen tiltalte Lindner. Bessie og Sonja blev snart gode Veninder.

Miss Bessie Fairbanks havde sat sig i Hovedet, at hun vilde dyrke Sporten som Privat-Detektiv amatør-mæssigt, allerhelst vilde hun nu være professionel Opdager! — Sonja lo hende ud, for hun kunde tænke sig en ung Pige sætte sig et mere egentligt „kvindeligt“ Maal.

Den hemmelighedsfulde Fremmede.

En Dag, da Sonja og Bessie kom fra Bad, lagde Bessie Mærke til en skummelt udseende Person, der mest mindede om en Italiener. — Hun havde i længere Tid lagt Mærke til denne Mand og det forekom hende, at han holdt Øje med dem, hvor de gik og stod. Sonja lo hende ud og sagde:

„Du ser Spøgelser ved højlys Dag! Denne fredelige Egn rummer saamænd ikke andet end de skikkelige Provinsfolk, vi saa ofte har set, og denne fredelige Turist udstyrer du straks som en fuld Spion — du vil være Detektiv og ser overalt Ofre for din nye Videnskab!“

En betydningsfuld Opfindelse.

En Dag sagde Lindner til Sonja:

„Du har stedse fulgt mine Eksperimenter, og ingen anden end du skal kende Formlen for den Opfindelse jeg nu har fuldendt. — Jeg vil ikke efterlade mig Papirer med videnskabelige Optegnelser indenfor denne Grad af min Kemi, kun du skal kende min Hemmelighed!“ Han bad Sonja ledsage ham til Laboratoriet og her manifesterede han „Excelsior Straalerne“ — og deres Magt.

En saa godt som dødelig saaret Kanin blev anvendt som Forsøgsobjekt, og Opfindelsen kronedes med Held.

Konklusionen af „Excelsior Straalerne“ som Opfindelse var dette:

Farlige Stiksaar, visse Skudsaar (fremkaldt f. Eks. i en Krig) kunde ved Hjælp af dette lysende Radie heles og helbredes. Lyset tilførte Blodarterierne ny Kraft og Sonja forstod, hvor betydelig denne Opfindelse var.

„Opfindelsen“, sagde Lindner, „vil kunde gøre os rige, men det gælder om ikke at lade sig fravriste Fremtidens Skatte, og lade andre og onde Mennesker nyde godt af sit Livs Arbejde!“ Hvad mente Lindner med „andre og onde Mennesker?“ Rummede hans Liv en Gaade og da hvilken? Sonja mærkede, at hun stod overfor noget fjendtligt og ukendt?

Dybets Magter rører paa sig!

Mac Allan, denne forhærdede Forbryder, opholdt sig nu under Navnet Garsia i en fremmed Storby. Han levede som en privat Rentier, men stod i en livlig Korrespondance med forskellige Spion-Burauer af international Art. Da en Avisnotits bragte følgende Meddelelse:

„Opfinderen Lindner, der har afspærret sig ganske fra det offentlige Liv, sysler med en Videnskab, der efter hvad der er sivet ud, vil være af opsigtsvækkende Art“ — vejrede Allan Forretning.

Han tilkaldte sin „Sekretær“, en Spanierinde ved Navn Manolita Sarranez, kendt i Banden under Øgenavnet „Klør Dame“, og sagde til hende: „Vi maa sikre os Opfindelsen for at sælge det til vore udenlandske Forbindelser. Sæt vore Folk i Gang med denne Sag!“

Snart tikkede Forbrydernes underjordiske Telegrafapparater, og Maskineriet sattes i Bevægelse. De frygtede „sorte Ravne“ arbejdede.

En mystisk Forsvinden og et Kup

En Dag rejste da Bessie Fairbanks til Stor-staden for at gøre Alvor af sin Plan, med Hensyn til hendes Lyst til Detektivvirksomheden og gav Sonja sin Adresse, om hun vilde skrive til hende. Afskeden var hjertelig mellem de to Veninder. Sonja følte sig nu noget ene og isoleret i Ravnekrogen, men takket være „Arabella“, hendes Ridehest, og hendes Kodak, fik hun dog Tiden til at gaa, og det gik op for hende, at man kan faa mange Timer til at gaa med Amatørfotograferingens morsomme Kunst. En Dag var hun saaledes redet bort og havde fjernet sig meget langt fra sit Hjem. Hun var staaet af Hesten for at tage nogle Plader af en henrivende lille Skovsø — da hun vendte tilbage til Stedet, hvor hun havde bundet Hesten, var denne borte? Hun kunde ikke forstaa det, mente at Dyret maatte have revet sig løs, og kaldte længe, men forgæves. Hun maatte da gaa til den nærmeste By, og det varede længe før hun i den daværende Kro fik et Køretøj, der bragte hende til hendes Hjem. — Ankommet hertil igen — hvilket først skete sent paa Aftenen, ventede der hende en fryg-lelig Overraskelse.

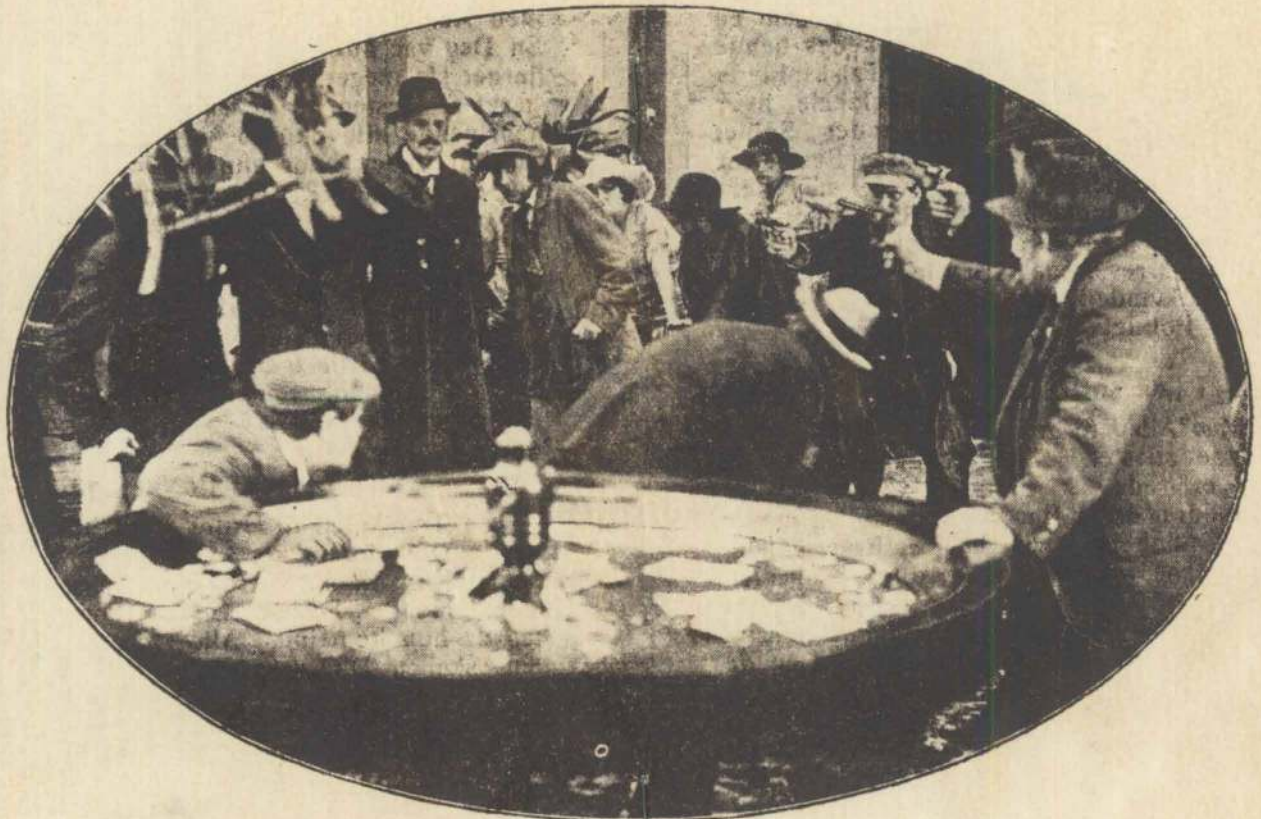
„Klør Dames“ Hævn-Tegn.

Paa Tærskelen til Huset fandt hun ved Døren en Dolk forstuckket i et Spillekort, forestillende „Klør Dame“? Sonja studsede uforstaaende. Hendes Forbavselse og Forskrækkelse steg da hun kom ind. Alle Døre stod aabne. Pengeskabets Dør var brændt itu — formentlig med et eller andet autogen-lignende Stof, Papirer laa spredt Hulter til Bulter og hvad der var det besynderligste — hendes Fader var intetsteds at finde.

Ude af sig selv af Skræk og Ophidselse greb Sonja Telefonen for at telefonere til Politiet, da hun lod Telefonrøret falde, thi under

I „De sorte Rayne“s Snare

Kampen i Spillebanken

Telefonapparatet fandt hun et sammenfoldet Brev, der aabenbart var undgaaet Banditernes Opmærksomhed, og som var adresseret til hende, hun aabnede det med skælvende Haand og læste:

... Naar du læser dette er jeg kommet mine Fjender i Forkøbet og Strømmen vil have ført mit Lig langt bort. Vid at jeg er en brødebetyngt Mand. For mange Aar siden var jeg Medlem af en Forbryderbande, der kalder sig „de sorte Ravne“, men jeg besluttede at føre et hæderligt Liv og forlod Banden. Ved denne Lejlighed paadrog jeg mig Italieneren Serveros Had, idet han kom i Fængsel paa min Foranledning. I ti Aar har jeg svævet i Dødsfrygt for disse Mænd, der har forfulgt mig Jorden over. Jeg har set deres Tegn „Kløer Dame“, og vil undgaa deres gyselige Hævn! — Rejs straks til Bessie Fairbanks. Sæt Opfindelsen i Værk, og glem aldrig din ulykkelige Fader“.

Sonja var som fortunlet. Hun forstod, at mægtige Fjender krydsede hendes Faders Bane. Hun græd. Men hun var en tapper lille Pige, og besluttede at tage til Storbyen for at op-søge Bessie og tage fat paa at fuldbyrde sin Faders Arbejde og Vilje.

Kampen i Spillebanken.

Til Bessie Fairbanks store Overraskelse syntes det som om Politiet renoncerede paa hendes Assistance. Man ønskede i Øjeblikket ikke det kvindelige Detektivkorps forstærket, og Bessie besluttede, at hun ville „arbejde“ paa egen Haand. Hun forklædte sig som en ung Knøs fra Forstaden, og det lykkedes hende at komme ned iblandt et Slæng af Falskspillere, der holdt til i en Gyde i et Spillelokale, hvor man spillede Hasard. Midt under Spillet trængte Politiet ind, Spillerne ansaa Bessie for „Stikker“ og vilde slaa hende ned, men Bessie slog om sig som en Løve. til Politiet kom til Hjælp. Nu knaldede Revolverne, men Spillerne blev arresterede. Bessie blev til Løn for sit Mod kvindelig Detektiv og kom saaledes alligevel i Politiets Tjeneste.

I „de sorte Ravens“ Vold.

Da Mac Allan fik overgivet de Dokumenter man havde stjaalet i Lindners Laboratorie, og da han erfarede, at Lindner ved Selvmord havde unddraget sig Bandens Hævn og narret ham for Opfindelsen, fik han et Raseriantald. Dokumenterne vare nemlig værdiløse, Formlen manglede. — Og Mac Allan gik ud fra, at Sonja Lindner efter al Sandsynlighed maatte kende noget dertil. Man maatte gribe hende for enhver Pris, Mac Allan kunde faa en stor Sum for Opfindelsen, og Banden gik straks til Værket, ført af Manolita og den usympathiske Italiener Servero, der var rasende over, at hans Fjende Lindner var undgaaet hans personlige Hævn.

Sonja afsendte et Telegram til Bessie for

at forberede sin Ankomst, men Banden opsnappede og forfalskede Telegrammet. Da Sonjas Tog foer af Sted i Natten, krydsedes det af et andet, hvori hendes Veninde Bessie sad, denne havde nemlig slet intet Telegram faaet, og da hun i Aviserne havde læst om Lindners Forsvinden, var hun taget med Toget for at rejse ned og trøste sin Veninde. Nu krydsede de to Tog hinanden som sagt. Da Sonja ankom til Storbyens Banegaard, modtoges hun af en venlig Damer, der rakte hende et Brev (falsk naturligvis) hvori Bessie lod hende undskylde, men forestillede hende Damen som sin Husbestyrerinde, der vilde føre hende til Bessies Hjem. Sonja var godtroende nok og steg op i Landaueren hos Damen. Men da Vognen kørte og kørte, og man i rasende Fart forlod den indre By og var langt udenfor Forstæderne, fattede Sonja Mistanke og forlangte en nærmere Forklaring, samt bad om, at Vognen skulle standse. Den fremmede lo haanligt, og da forstod Sonja med eet, at hun havde ladet sig overliste. Medens Vognen var i fuld Fart, aabnede hun Vogn døren, og sprang, fulgt af den mørke Dame.

Sonja var hurtigere til Bens, nedad stejle Kløfter gik det, og Sonja mente snart at være i Sikkerhed for sine Forfølgerske.

Fanget i „Rottetælden“.

En skarp Piben lød fra Manolitas Fløjte, og en Lasso susede gennem Luften, det var nogle af Bandens Medlemmer, der lydigt lystrede Manolitas Signal „De sorte Ravne“ slap ikke saa let deres Bytte. Sonja besvimed, og da hun kom til sig selv, befandt hun sig i en ussel fugtig Kælder, henkastet paa en Briks. — Hun forlangte en Forklaring, man trak paa Skuldrene og gik. Men Sonja forstod, at hun var falden i „de sorte Ravens Kløer, og hun besluttede, at man for enhver Pris aldrig skulde faa vristet Hemmeligheden om hendes Faders Opfindelse fra hende.

En tapper lille Kvinde.

Forgæves rasede Servero og tilbød Sonja Penge for at røbe Hemmeligheden, hun var tavs og den hadefulde Italiener besluttede at sulte hende, for at faa hende til at tale. Sonjas Mod var næsten brudt, da en ny Skikkelse dukkede op og forsvarede hende imod Serveros Brutalitet. Denne Mand var en rig Orientaler, Omar el Djed, et fremragende Medlem af Banden, men et Menneske i hvem det gode ikke var dræbt af det uhæderlige Levned, han førte. „Vi ere ikke Bødler“, raabte han til Severo og denne bortfjernede sig skummende af Raseri. Han bragte Sonja Mad og Drikke, og lod hende være ved godt Mod.

Denne Mand var knyttet til Banden ved den Magt, som Manolita øvede over ham, thi han var hendes Elsker — alene hendes dømniske Blik havde fængslet ham til denne mørke Sag, men det var som om Synet af Lindners

fine og uskyldsrene Datter havde vakt alle hans bedre Følelser til Live paany.

Bessie var kommet til Provinsbyen og fundet Lindners Hus forladt. Mange Minder vældede ind over hende, og hun anede, at Sonjas Forsvinden stod i Forbindelse med Lindners gaadefulde Død. — Hun besluttede at løfte dette Slør, koste hvad det vilde!

Bessie Fairbanks contra Mac Allan, den hemmelighedsfulde Opiumshule.

Bessie besluttede at se at faa at vide, hvordan man havde bragt Sonja. Hun holdt Øje med Mac Allan, og ethvert af hans Skridt blev udforsket af en Skare Detektiver. Man havde bragt i Erfaring, at Allan forklædt besøgte en Opiumshule for at nyde den farlige Gift. Man arrangerede det saaledes, at de opvartende Kinesere ombyttedes med andre, nemlig Detektiver forklædte som Kinesere, Allan indfandt sig, men et eller andet gjorde ham mistænksom, han nød intet af Giften og anstillede sig sovende. Bessie, der var maskeret som Kineser, nærmede sig og gennemrodede Allans Lommer. Hun fandt her et Papir hvorpaa stod „Rottefælden“, de gamle Huse ved Grotvenor, har man“ Resten var afrevet. Medens Bessie læste dette, sprang Allan op og affyrede sin Revolver mod hende, men hun bukkede sig i rette Tid og undgik den dræbende Kugle. Pseudo-Kineserne styrtede nu ind og en rasende Kamp udspandt sig. Under denne lykkedes det Allan at flygte. Han gemte sig i de store Sumpstrækninger, der laa udenfor den kinesiske Forstad og flygtede siden hen til Havnekvarteret, hvor han atter nærrede Politiet paa en snedig Maade, og dernæst var og blev han borte til Bessies store Ærgrelse.

„Rottefældens“ Gaade.

Som man vil forstaa fik Bessie stor Interesse for de gamle Huse ved Grotvenor. Forklædt som Zigeunerdreng sneg hun sig om i Kvarteret, og det lykkedes hende omsider paa en ret dramatisk Maade, at komme paa Spor efter Sonjas Fængsel, og hun stod netop i Begreb med at befri hende, da hun forhindredes. Mac Allan ansaa nemlig ikke mere „Rottefælden“ for sikker, og havde givet Banden Ordre til, at bringe Sonja til Omar el Djeds Harem, og lade hende blive der, indtil Politiets Efterstræbelser var sagtne. Men da det gjaldt om at skaffe Sonja bort saa ubemærket som muligt, havde man valgt at anbringe hende i en mægtig Kurve-Kuffert, som man transporterede bort paa en Arbejdsvogn.

Det lykkedes dog Bessie at faa at vide Bestemmelsesstedet, og nu var hun endelig fuldt paa det rene med, at disse Fjender var ligesaa snilde som farlige.

„Hellere Døden end Vanæren“!

Da Sonja kom til sig selv, fandt hun sig

klædt i orientalsk Dragt i fremmede Omgivelser. Kvinder klædte som Odalisker forsvandt gennem tæppebehængte Korridorer, og snart fandt hun sig Ansigt til Ansigt med Omar el Djed, den fremmede Orientaler, der engang før havde vist hende Venlighed. Men Sonja troede, at han ville lade hende forsvinde for Verden, ved at indlemme hende i sit Harem, og hun greb en Dolk for at støde den i sit Hjerte, thi, som hun sagde: „Hellere Døden end Vanæren!“

Men Omar greb hendes Haand og sagde: „Frøken Lindner, lad mig forklare dem alt!“

— Og længe talte Omar. Fortalte om, hvor dybt han angrede at være faldet i „de sorte Ravnens“ Kløer, om den dæmoniske Magt, som Manolita havde udøvet over ham, og om hvorledes alle hans Følelser kuldkaستes og endevendtes, da han første Gang saa Sonja, Renhedens og Skønhedens Symbol.

Og sluttede han sagte: „Jeg kan ikke forlange Frk. Lindner, at De skal kunne elske mig, men gid De vilde kunde betragte mig som Deres Broder og Ven!“

Sonja tav og rødmede. —

Og han fortsatte: „I Morgendæmringen skal to raske Heste føre os til et Sted, hvor vi ere i Sikkerhed for „de sorte Ravnens“ Efterstræbelser, og jeg lover dem, de skal aldrig mere høre om denne Bande!“

Sonja troede ham, og rakte ham sin Haand til Tegn derpaa.

En saaret Tigerinde.

Manolita var i meget slet Lune!

Man havde i Bandens hemmelige underjordiske Krypt kaldet „Dødningskrypten“, modtaget Liget af Servero, der havde dræbt sig selv i Stedet for at falde i Politiets Hænder, overalt sporede man Bessie Fairbanks Haand og intetsteds var Banden sikker mere. — Men værst var det dog, at Manolita følte, at hendes Magt over Omar brast, og hendes Raseri steg til Højdepunktet, da et Brev meddelte, at Omar var flygtet sammen med Fangen og befandt sig nu til Hest gennem Skovene.

Undsluppet.

Det er forsilde! Manolita er magtesløs! Hendes værste Anelser bekræfter sig, den Mand hun elskede, har sviget hende. Spillet er tabt. Men for Omar og Sonja gryer Lykens Dag.

Fremtidens Perspektiver.

Bessie virkede endnu mange Aar i Politiets Tjeneste. Men eet lovede hun sig selv, hun vilde ikke hvile førend hendes Fjende, Mac Allan, var uskadelliggjort. Snille mod Snille og Mod mod Mod, den snedige Forbryder er opslugt af Storstadens Mørke. Mellem „de sorte Ravnens“ og Bessie Fairbanks begynder Kampen for Alvor. Hvem vil sejre? Senere hen vil vi berette om disse nye spændende Kampe.

18641